

СПЕЦИФІКА ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ РОБОТИ ЛОГОПЕДА ТА ВИХОВАТЕЛЯ

Актуальність дослідження. Закладам дошкільної освіти (ЗДО) належить провідна роль у вихованні та розвитку дошкільників, а за наявності у дітей мовленнєвих порушень – подолання та компенсація вторинних психологічних відхилень. Оскільки успішність ранньої корекції порушень мовлення у дітей дошкільного віку залежить значною мірою від рівня організації логопедичної допомоги, тому постає проблема організації ефективного корекційно-освітнього процесу в ЗДО.

Проблема готовності вихователя до взаємодії з вчителем-логопедом не виступала предметом спеціальних наукових досліджень, натомість заявила про себе у безпосередній професійній діяльності. Отже, соціальна значущість проблеми та її недостатня наукова розробленість зумовили вибір теми дослідження «Специфіка взаємозв'язку роботи вчителя-логопеда і вихователя».

Мета дослідження полягає у теоретичному вивченні та експериментальній перевірці готовності вчителя-логопеда та вихователя до взаємодії у процесі здійснення логокорекційної роботи.

Завдання дослідження:

- дослідити основні підходи до налагодження ефективної взаємодії фахівців у процесі здійснення логокорекційної роботи;
- окреслити особливості спільної роботи вчителя-логопеда та вихователя;
- експериментально дослідити взаємодію вчителя-логопеда і вихователя у процесі здійснення логокорекційної роботи

Діти з порушеннями мовлення часто мають багато специфічних потреб, над задоволенням яких працює група фахівців різного профілю. Але це може зробити лише команда відповідних фахівців, які активно співпрацюють та обмінюються знаннями й інформацією [3].

Таким чином, співробітництво фахівців є суттєвим чинником у структурі професійного співробітництва в навчальному закладі. Розуміння того, як найкраще встановлювати взаємовідносини співпраці, допомагає педагогам оптимально організувати навчання дітей з порушеннями мовлення, сприяти їх соціальній адаптації. За результатами дослідження констатовано недостатній рівень готовності педпрацівників до взаємодії з логопедом.

В основу формувального впливу покладено наступні умови розвитку готовності вихователя до взаємодії зі вчителем-логопедом: 1) усвідомлення вихователем залежності результативності його діяльності від налагодженої ефективної взаємодії з вчителем-логопедом; 2) формування позитивного ціннісного ставлення до взаємодії з педагогами; 3) поглиблення знань щодо ефективності взаємодії і вчителем-логопедом, вироблення та розвиток

умінь і навичок, що забезпечують підвищення рівня готовності вихователя до цієї взаємодії; 4) розвиток особистісних якостей вихователя, що забезпечують успішність взаємодії з вчителем-логопедом; 5) розвиток емоційної стійкості вихователя у ситуаціях взаємодії з педагогом; 6) навчально-ігрове моделювання ситуацій взаємодії вихователя і педагога з метою вироблення конструктивних форм поведінки у професійній взаємодії.

Розроблено програму розвитку готовності вихователя до взаємодії з вчителем-логопедом, що складається з двох взаємопов'язаних та послідовно здійснюваних навчальних модулів, перший з яких спрямований на висвітлення засад готовності вихователя до взаємодії з вчителем-логопедом, її діагностику, а другий – передбачає розвиток зазначеної готовності.

Результати апробації програми засвідчили її ефективність. Так, після формувального експерименту у вихователів експериментальної груп виявлено позитивну динаміку рівнів розвитку готовності до взаємодії з вчителем-логопедом. У контрольній групі не виявлено статистично значущих відмінностей у рівнях розвитку готовності вихователів до взаємодії з вчителем-логопедом при першому та другому зрізах.

ЛІТЕРАТУРА

1. Дневник воспитателя: развитие детей дошкольного возраста / под ред. О. М. Дьяченко, Т. В. Лаврентьевой. – М., 2009. – 144 с.
2. Пінчук Ю. В. Система професійної компетентності вчителя-логопеда : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.03 «Корекційна педагогіка» / Ю. В. Пінчук. – Київ, 2005. – 30 с
3. Рібцун Ю.В. Професійний довідник учителя-логопеда дошкільного навчального закладу / Ю.В. Рібцун. – Х.: «Основа», 2012. – 239 с.

Анастасія Харіна,

студентка 4 курсу

Факультету дошкільної, спеціальної та соціальної освіти.

Наук. керівник: **Г. М. Мицик**, асистент (БДПУ)

ПРИЙОМИ КОРЕКЦІЇ ЗВУКОВИМОВИ СВИСТЯЧИХ ЗВУКІВ

Актуальність теми. В останні роки простежується тенденція до зростання кількості дітей з вадами розвитку, зумовленими різними чинниками. Суттєвий відсоток серед них займають діти з мовленнєвими вадами, які мають порушення звуковимови різного етіопатогенезу. Видатні закордонні та вітчизняні дослідники (Є. Вінарська, С. Ляпідевський, О. Правдіна, І. Єрмакова, Г. Чіркїна, М. Хватцев, М. Шеремет та ін.) виділяють у цій групі дислалію, ринолалію та дизартрію.

Несформованість фонемних уявлень про звуковий склад мови у дітей цих груп впливає на викривлення вимови звуків, у тому числі й свистячих. Це в свою чергу вимагає індивідуального підходу під час